
Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 3/4(16), 85-91

1959

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

nadmierne honorarium) stwarza się sytuację, którą władze śledcze mogą wyzyskać w innych zupełnie celach. Z tego względu nie należy dopuszczać do takiej sytuacji, by władze miały udostępniony wgląd do akt sprawy, gdyż przekreślałoby to zagwarantowane przez konstytucję prawo do obrony obywateli.

Wiceprezes Janczewski, nawiązując do przemówienia dziekana Kosińskiego, wskazuje na to, że z chwilą, gdy adwokat zwraca się do dziekana jako do swojej władzy korporacyjnej i wtajemnicza go to, co z istoty swej stanowi tajemnicę zawodową, to dziekan w równym stopniu ma obowiązek zachowania tej tajemnicy i nie może być zmuszony do jej ujawnienia. Jakkolwiek więc nie jest pożądane oddawanie dziekanowi na przechowanie dokumentów otrzymanych przez adwokata z tytułu czynności zawodowych, to jednak dopóki znajdują się one w posiadaniu dziekana, nie przestają być tajemnicą zawodową.

Na tym obrady zakończono

C. Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

1. WYSOKOŚĆ DIET DLA CZŁONKÓW NRA I WYŻSZEJ KOMISJI DYSCYPLINARNEJ

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 23 maja 1958 roku)

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej

p o s t a n o w i ł :

z dniem 1 maja 1958 r. ustalić wysokość diet dla członków Naczelnej Rady Adwokackiej, Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, Komisji Rewizyjnej Naczelnej Rady Adwokackiej oraz adwokatów delegowanych przez Naczelną Radę Adwokacką — na 70 zł za każdy rozpoczęty dzień.

U z a s a d n i e n i e

Dotychczasowa wysokość diet członków Naczelnej Rady Adwokackiej i Wyższej Komisji Dyscyplinarnej unormowana była niejednolicie. I tak, zgodnie z uchwałą Wydziału Wykonawczego z dnia 18 listopada 1954 r. członkowie Naczelnej Rady Adwokackiej pobierali 40 zł (w obrębie województwa) lub 50 zł (poza obrębem województwa), członkowie zaś Wyższej Komisji Dyscyplinarnej otrzymywali w każdym wypadku 50 zł.

Takie zróżnicowanie wysokości diet nie jest usprawiedliwione. Słuszne zatem będzie wprowadzenie jednolitej stawki dla wszystkich członków Naczelnej Rady

Adwokackiej, Komisji Rewizyjnej NRA, Wyższej Komisji Dyscyplinarnej oraz adwokatów wyjeżdżających w charakterze delegatów z ramienia NRA.

Jeśli chodzi o wysokość tej stawki, to za najbardziej właściwą w tym względzie uznać należy wysokość diety określoną w § 7 rozp. Ministra Sprawiedliwości z 19.VIII.1953 r. w sprawie wynagrodzenia adwokatów za wykonywanie czynności zawodowych (Dz. U. Nr 40, poz. 176 z późn. zm.), tj. kwotę 70 zł za każdy rozpoczęty dzień.

W tej też wysokości zostały ustalone diety w budżecie Naczelnej Rady Adwokackiej na rok 1958 i w tej również wysokości są one przewidziane w instrukcji Naczelnej Rady Adwokackiej w przedmiocie wizytacji zespołów adwokackich i kancelarii indywidualnych.

2. TRYB POSTĘPOWANIA RADY ADWOKACKIEJ W RAZIE OTRZYMANIA SPÓŹNIONEGO ODWOŁANIA

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 7 listopada 1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Rady Adwokackiej w Krakowie z dnia 23 września 1958 r. L. dz. 3296/58 w przedmiocie mocy obowiązującej § 33 regulaminu rad adwokackich,

postanowił:

wyjaśnić Radzie Adwokackiej w Krakowie, że pismo Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 9 września 1958 r. L. dz. 1871/58 nie znajduje się w sprzeczności z przepisem § 33 ust. 3 i 4 regulaminu rad adwokackich.

Uzasadnienie

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej pismem z dnia 9.IX.1958 r. zwrócił się do wszystkich rad adwokackich z zaleceniem wysyłania osobom zainteresowanym odpisów uchwał podlegających zaskarżeniu listami poleconymi za zwrotnym dowodem doręczenia oraz przypomniał o obowiązku stwierdzenia przez rady adwokackie w pismach przewodnich, czy odwołanie zostało wniesione w ustawowym terminie.

Rada Adwokacka w Krakowie wyraziła wątpliwość, czy wobec treści tego pisma należy stosować § 33 ust. 3 i 4 obowiązującego obecnie regulaminu rad adwokackich.

Te ostatnie przepisy stanowią, że rada adwokacka odmówi przyjęcia odwołania, jeżeli jest ono spóźnione, i że od uchwały w przedmiocie odmowy przyjęcia odwołania przysługuje odwołanie.

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej wyjaśnia, że § 33 regulaminu rad adwokackich nie został uchylony ani zmieniony i obowiązuje bez zmian.

Wspomniane pismo Wydziału Wykonawczego NRA nie znajduje się jednak w sprzeczności z tym regulaminem. Głównym celem tego pisma było zwrócenie niektórym radom adwokackim uwagi na to, że doręczanie uchwał podlegających

zaskarżeniu następuje w sposób niewłaściwy, uniemożliwiający ustalenie daty doręczenia i stwierdzenie, czy ustawowy termin do wniesienia odwołania został dochowany.

Niezależnie od tego Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej przypomniał przy tej sposobności, że pismem z dnia 9.I.1958 r. L. 71/58 zwrócił się do rad adwokackich z prośbą o podawanie w pismach przewodnich, czy odwołanie wpłynęło w ustawowym terminie. To ostatnie ma na celu stwierdzenie przez Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, czy rady adwokackie stosują przepisy regulaminu rad adwokackich, a zwłaszcza § 33, i czy zwracają uwagę na prawidłowy termin wniesienia odwołania. Ponadto takie stwierdzenie ze strony rady adwokackiej ułatwia Wydziałowi Wykonawczemu kontrolę zachowania terminu. Wreszcie jeśli rady adwokackie będą same stwierdzały zachowanie terminu do wniesienia odwołań, to będą musiały opierać się na znajdujących się w aktach dokumentach doręczenia, co z kolei pociągnie za sobą usunięcie niewłaściwej praktyki doręczeń.

Dlatego też rady adwokackie powinny stosować § 33 ust. 3 regulaminu rad adwokackich, ale niezależnie od tego powinny stosować się również do zaleceń wyrażonych w powołanych wyżej pismach Naczelnej Rady Adwokackiej z 9 stycznia i 9 września 1958 r.

3. HARMONIJNE WSPÓLDZIAŁANIE CZŁONKÓW ZESPOŁU ADWOKACKIEGO JAKO PODSTAWOWY ELEMENT FUNKCJONOWANIA ZESPOŁU

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 9 stycznia 1959 roku).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania adw. X od uchwały Rady Adwokackiej w K. z dnia 8 listopada 1958 r. w przedmiocie odmowy przyjęcia do Zespołu Adwokackiego w O.,

postanowił:

odwołanie adw. X pozostawić bez uwzględnienia.

Z uzasadnienia:

(...) Wydział Wykonawczy zważył, co następuje:

Podstawowym elementem właściwego funkcjonowania zespołu adwokackiego jest harmonijne współdziałanie wszystkich jego członków, trudno zaś mówić o takim współdziałaniu, gdy między członkami zespołu a ubiegającym się o wpis do zespołu adwokatem powstały tak istotne kontrowersje i spory, że doprowadziły do wniesienia skargi do sądu i spory te — jak to wynika z protokołu zebrania Zespołu Adwokackiego z 15.X.1958 r. — nie zostały dotychczas całkowicie załatwione, co zresztą przyznaje sam adw. X.

Adw. X., wnosząc skargę sądową przeciwko kolegom adwokatom bez zezwolenia Rady Adwokackiej, a następnie wycofując tę skargę dopiero na zlecenie Rady Adwokackiej, wreszcie odmawiając proponowanego przez rzecznika dyscyplinarnego koleżeńskie załatwienie sporu, dał przez to wyraz niedostatecznemu

poczuciu koleżeńskości i dyscypliny organizacyjnej oraz swej niechęci podporządkowania się zasadom współżycia wynikającym z przynależności do adwokatury.

Jak wynika z uchwały Zespołu Adwokackiego z dnia 13.X.1958 r. istnieje nadal napięcie stosunków pomiędzy członkami Zespołu a adw. X, mające swe źródło w podjęciu przez adw. X niewłaściwej akcji przeciwko niektórym członkom Zespołu. W tych warunkach wpisanie adw. X na listę członków Zespołu Adwokackiego w O. mogłoby wprowadzić dysonans do pracy Zespołu, a tym samym obniżyć wartość tej pracy.

Z tych względów odwołanie należało pozostawić bez uwzględnienia.

4. BRAK UPRAWNIEŃ RADY ADWOKACKIEJ DO ODWOŁANIA SIĘ OD UCHWAŁY WYDZIAŁU WYKONAWCZEGO NRA DO PLENUM NRA

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 9 stycznia 1959 roku).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu uchwały Rady Adwokackiej w K. z dnia 7 listopada 1958 r. o przedstawieniu Plenum NRA do rozstrzygnięcia pytania prawnego, rozstrzygniętego przez Wydział Wykonawczy uchwałą z dnia 24 października 1958 r. w związku z podaniem ob. X o wpis na listę aplikantów adwokackich,

postanowił:

odmówić przedstawienia Plenum Naczelnej Rady Adwokackiej do rozstrzygnięcia pytania, czy rada adwokacka może podjąć uchwałę pozostawiającą bez „merytorycznego rozpoznania” ponowne podanie o wpis na listę aplikantów adwokackich złożone przez ubiegającego się o wpis w tym samym roku, w którym nastąpiła prawomocna odmowa wpisu.

Z uzasadnienia:

(...) Wydział Wykonawczy zważył, co następuje:

Według art. 32 ust. 1 pkt 6 oraz art. 34 ust. 2 i 3 ustawy o ustroju adwokatury Wydział Wykonawczy rozpoznaje odwołania od uchwał rad adwokackich, a tym samym rozstrzyga wszystkie zagadnienia prawne wyłaniające się w toku rozpoznawania odwołań. Uchwały Wydziału Wykonawczego podjęte w zakresie jego uprawnień mają moc uchwał Naczelnej Rady Adwokackiej.

Według ustawy o u.a. instancyjne rozstrzygnięcie odwołań należy do uprawnień Wydziału Wykonawczego, a rozstrzygnięcie Wydziału Wykonawczego wiąże radę adwokacką, której uchwała została przekazana do wykonania. Rada adwokacka ma obowiązek zastosować się do rozstrzygnięcia Wydziału Wykonawczego, choćby miała wątpliwości co do jego trafności. W tym znaczeniu rozstrzygnięcie Wydziału Wykonawczego jest rozstrzygnięciem autorytatywnym.

Z tych powodów Wydział Wykonawczy nie znajduje prawnej podstawy do przedstawienia Plenum Naczelnej Rady Adwokackiej do rozstrzygnięcia pytania sformułowanego przez Radę Adwokacką w K.

Mimo tego stanowiska Wydziału Wykonawczego, nic nie stoi na przeszkodzie, by dziekan Rady Adwokackiej w K. jako członek Naczelnej Rady Adwokackiej, jeżeli uzna to za celowe, poddał rozważeniu jej Plenum zagadnienie prawne wysunięte w uchwale Rady Adwokackiej w K. W samym założeniu tego zagadnienia tkwi jednak błąd polegający na usiłowaniu rozstrzygnięcia problemu na podstawie przepisów o postępowaniu administracyjnym. Według art. 1 tych przepisów stosują się one wyłącznie w postępowaniu w sprawach załatwianych przez organa administracji państwowej (według terminologii z 1928 r. „przez władze i urzędy administracji państwowej i samorządu terytorialnego”), a wobec tego z gruntu mylne jest stosowanie art. 73 ust. 1 i art. 95 przep. o post. adm. w postępowaniu przed organami samorządu zawodowego adwokatury. Postępowanie przed radami adwokackimi opiera się wyłącznie na przepisach ustawy o u.a. oraz na przepisach wydanych na podstawie tej ustawy. Toteż nie może się ostać pogląd Rady Adwokackiej w K., że ponowne podanie o wpis na listę aplikantów adwokackich złożone w tym samym roku, w którym kandydatowi prawomocnie odmówiono wpisu, podlega rozpoznaniu tylko na warunkach wznowienia przewidzianego w art. 95 przepisów o postępowaniu administracyjnym.

5. BIURA BEZPŁATNYCH PORAD PRAWNYCH DLA CZŁONKÓW SPÓŁDZIELNI

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 9 stycznia 1959 roku).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy pisma Rady Adwokackiej w B. z dnia 1 grudnia 1958 r. w przedmiocie uruchomienia przez kilka P.S.S. na terenie województwa b. bezpłatnych biur porad prawnych dla członków spółdzielni,

postanowił:

zakomunikować Radzie Adwokackiej w B. następujące swoje stanowisko.

Według art. 18 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. (Dz. U. Nr 31, poz. 269) o biurach pisania podań oraz o zakazie udzielania porad prawnych i prowadzenia cudzych spraw, zakaz udzielania pomocy prawnej nie dotyczy zrzeczeń, których statut przewiduje udzielanie pomocy prawnej ich członkom, jeżeli udzielają pomocy prawnej tylko w tym zakresie.

Wobec tego podejmowanie jakichkolwiek interwencji przeciw organizowaniu przez takie zrzeczenia bezpłatnej pomocy prawnej na rzecz ich członków byłoby pozbawione wszelkiej podstawy ustawowej, a ze stanowiska społecznego nie byłoby pożądane.

Inaczej jednak przedstawiałaby się sprawa, gdyby okazało się, że chodzi o zrzeczenie, którego statut nie przewiduje udzielania pomocy prawnej członkom, w tym wypadku bowiem obowiązywałby zakaz z art. 18 powołanej wyżej ustawy.

W konkretnych zatem wypadkach przytoczonych przez Radę Adwokacką należy ustalić, czy statuty powołanych spółdzielni istotnie przewidują udzielanie pomocy prawnej swoim członkom i czy udzielanie tej pomocy ogranicza się rzeczywiście

do kręgu członków danej spółdzielni. Ustaleniem tych okoliczności ze względu na miejscowy charakter zjawiska i istniejące możliwości powinna się zająć Wojewódzka Rada Adwokacka we własnym zakresie.

Uchwałą niniejszą postanowiono podać do wiadomości wszystkim radom adwokackim.

6. UDZIELANIE W LOKALU ZESPOŁU POMOCY PRAWNEJ W ZAKRESIE CZYNNOŚCI RADCY PRAWNEGO

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 9 stycznia 1959 roku).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu uchwały Rady Adwokackiej w W. z dnia 28 czerwca 1958 r. w sprawie udzielania pomocy prawnej w lokalu zespołu adwokackiego w ramach czynności radcy prawnego zarządu okręgu Związku Zawodowego Kolejarzy,

postanowił:

w celu skoordynowania działalności rad adwokackich w zakresie powyższego zagadnienia, na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 3 ustawy o ustroju adwokatury wyjaśnić, co następuje.

Związek Zawodowy Kolejarzy zapewnił swoim członkom w „Regulaminie Pomocy Prawnej” wydanym w listopadzie 1957 r. korzystanie z bezpłatnej pomocy prawnej w sprawach ze stosunku służbowego lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, przy czym pomoc prawna ma polegać na udzielaniu porad prawnych, redagowaniu skarg i wniosków oraz na zastępstwie w postępowaniu karnym, cywilnym i administracyjnym przez adwokata radcę prawnego Z.Z.K. na podstawie każdorazowego pisemnego zlecenia (skierowania) wystawionego przez zarząd okręgu Z.Z.K.

Jeden z adwokatów, będący członkiem zespołu adwokackiego oraz radcą prawnym Zarządu Okręgu Z.Z.K. w W., za wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 1 125 zł prowadzi — w ramach tego radcostwa prawnego — bezpłatnie sprawy członków Z.Z.K., którzy zgłaszają się do niego w lokalu zespołu adwokackiego, przedstawiając pisemne zlecenie wystawione przez Zarząd Okręgu. Według oświadczenia tego adwokata, w podobny sposób przyjmują i prowadzą sprawy adwokaci radcowie prawni Z.Z.K. na terenie innych dyrekcji okręgowych Kolei Państwowych: w W., K., P., S., G. i O.

Zagadnienie przedstawionego tu sposobu wykonywania radcostwa prawnego naruszyło zastrzeżenia, wobec czego wymaga ono jednolitego uregulowania dla wszystkich izb adwokackich.

Według art. 56 ust. 3 ustawy o u.a. z zawodem adwokata wolno łączyć czynności radcy prawnego w organizacji społecznej.

Czynności te mogą polegać na udzielaniu pomocy prawnej samej organizacji społecznej, tj. jej statutowym organom, a także osobom zrzeszonym w organizacji społecznej, której statut przewiduje (art. 18 ustawy z dnia 28.III.1933 r. o biurach pisanía podań — Dz. U. Nr 31, poz. 169) udzielanie członkom bezpłatnej pomocy

prawnej. Toteż nie może budzić żadnych zastrzeżeń udzielanie przez adwokata bezpłatnej pomocy prawnej członkom związku zawodowego w ramach pełnienia czynności radcy prawnego tego związku.

Natomiast nie jest dopuszczalne pełnienie przez adwokata czynności radcy prawnego w ramach zespołu adwokackiego i w jego lokalu.

Według § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 marca 1958 r. w sprawie zespołów adwokackich (Dz. U. Nr 22, poz. 95) zespół adwokacki zrzesza adwokatów, którzy wykonują zawód adwokata w zespole adwokackim. Czynności radcy prawnego wolno wprawdzie — zgodnie z art. 56 ust. 3 ustawy o ustr. adw. — łączyć z zawodem adwokata, ale jeśli chodzi o adwokatów pracujących w zespołach, to z następującymi zastrzeżeniami:

W myśl powołanego rozporządzenia warunkiem wykonywania zawodu w zespole adwokackim jest udzielanie pomocy prawnej przez zespół na podstawie przyjęcia zlecenia klienta przez kierownika zespołu (§ 18 ust. 1); w zespole tylko kierownik zespołu zawiera umowę z klientami, którzy są klientami zespołu, a nie klientami członka zespołu (§ 14 ust. 3 pkt d); w zespole wyznaczenie adwokata dla prowadzenia sprawy następuje albo w drodze wyboru przez samego klienta albo przez kierownika, który powinien brać pod uwagę zasadę równomiernego rozdziału pracy pomiędzy członków zespołu (§ 19 ust. 1); kierownik zespołu ustala dla klientów wysokość i terminy zapłaty wynagrodzenia, przy czym tylko kierownik może zwolnić klienta od obowiązku zapłaty wynagrodzenia (§ 20); wskutek wykonywania zawodu w zespole adwokat pozostaje wobec zespołu w stosunku zatrudnienia za wynagrodzeniem, którym jest suma wpłat dokonanych przez klientów tytułem honorarium za wykonywanie czynności zawodowych przez danego członka zespołu po potrąceniu kosztów administracyjnych i utrzymania zespołu (§ 21 ust. 2 i § 28).

Dlatego też w lokalu zespołu mogą być przyjmowani przez członków zespołu (§ 22) tylko klienci zespołu.

Rady adwokackie powinny czuwać nad przestrzeganiem powyższych przepisów w zespołach adwokackich przez członków zespołów będących radcami prawnymi

D. Regulamin walnych zgromadzeń izb adwokackich

uchwalony przez Naczelną Radę Adwokacką na posiedzeniu plenarnym
w dniu 7 lutego 1959 r.

(zatwierdzony przez Ministra Sprawiedliwości w dniu 10 lutego 1959 r.)

Przepisy wstępne

§ 1

1. Artykuły powołane w niniejszym regulaminie oznaczają artykuły ustawy z dnia 27 czerwca 1950 r. o ustroju adwokatury (Dz. U. z 1959 r. Nr 8, poz. 41),

2. Paragrafy powołane w regulaminie oznaczają paragrafy niniejszego regulaminu.